

פרק לולב וערבה

מתניתין:

א. מצות נטילת **לולב** במקדש, שנוהגת במקדש, מן התורה, בכל שבעת הימים של חג הסוכות.

וכן מצות **ערבה** שנוהגת במקדש בשבעת הימים הללו [ניתבאר בגמרא מהו גדרה של הנטילה הזאת, אם היא תקנה של נביאים או רק מנהג שהנהיגו, והאם הכונה היא שנוטלים הכהנים ערבה בידיהם ומקיפים בהליכה ברגליהם את המזבח, או שזוקפים ערבות ומטים את גובהן מסביב למזבח] —

פעמים שאין הלולב והערבה "דוחים" את השבת, ואז מקיימים את מצותם רק במשך **ששה ימים**, מתוך שבעת ימי חג הסוכות.

ופעמים שהם "דוחים" את השבת. ואז, הם נוהגים **שבעה ימים**. דהיינו, בכל ימי חג הסוכות.

ויתבאר במשנה בהמשך אימתי הם "דוחים" את השבת, ואימתי לא.

ב. מצות אמירת **ההלל** במלואו, ללא דילוג.

וכן מצות **השמחה** באכילת בשר שלמים.

נוהגות בכל **שמונה הימים**, כולל יום שמיני עצרת.

ג. מצות ישיבת סוכה,

וכן מצות **ניסוך המים** על גבי המזבח — נוהגות במשך כל **שבעה הימים** של חג הסוכות, אך לא בשמיני עצרת.

ד. **החליל**, שמחללים בו, וכן שאר כלי נגינה, שמנגנים בהם ב"שמחת בית השואבה", שהיו עושים אותה לכבוד שאיבת ניסוך המים, לא היה דוחה שבת או יום טוב.

ולכן, כאשר היום טוב הראשון חל באחד מימות החול של השבוע, היו מחללים בו רק במשך **חמשה ימים**, היות ואין לחלל בו, לא ביום טוב הראשון ולא בשבת חול המועד.

ואילו כאשר יום טוב הראשון היה חל בשבת, היו מחללים בו במשך **ששה ימים**, מפני שנשארו ששה ימי חול.

ועתה מבארת המשנה כיצד נוהגים הכללים הללו:

זה ששנינו: **לולב** נוהג **שבעה ימים** — **כיצד?**

יום טוב הראשון של חג הסוכות שחל להיות בשבת — נוטלים **לולב** במקדש במשך **שבעה ימים**.

לפי שמצות נטילת לולב במקדש ביום טוב